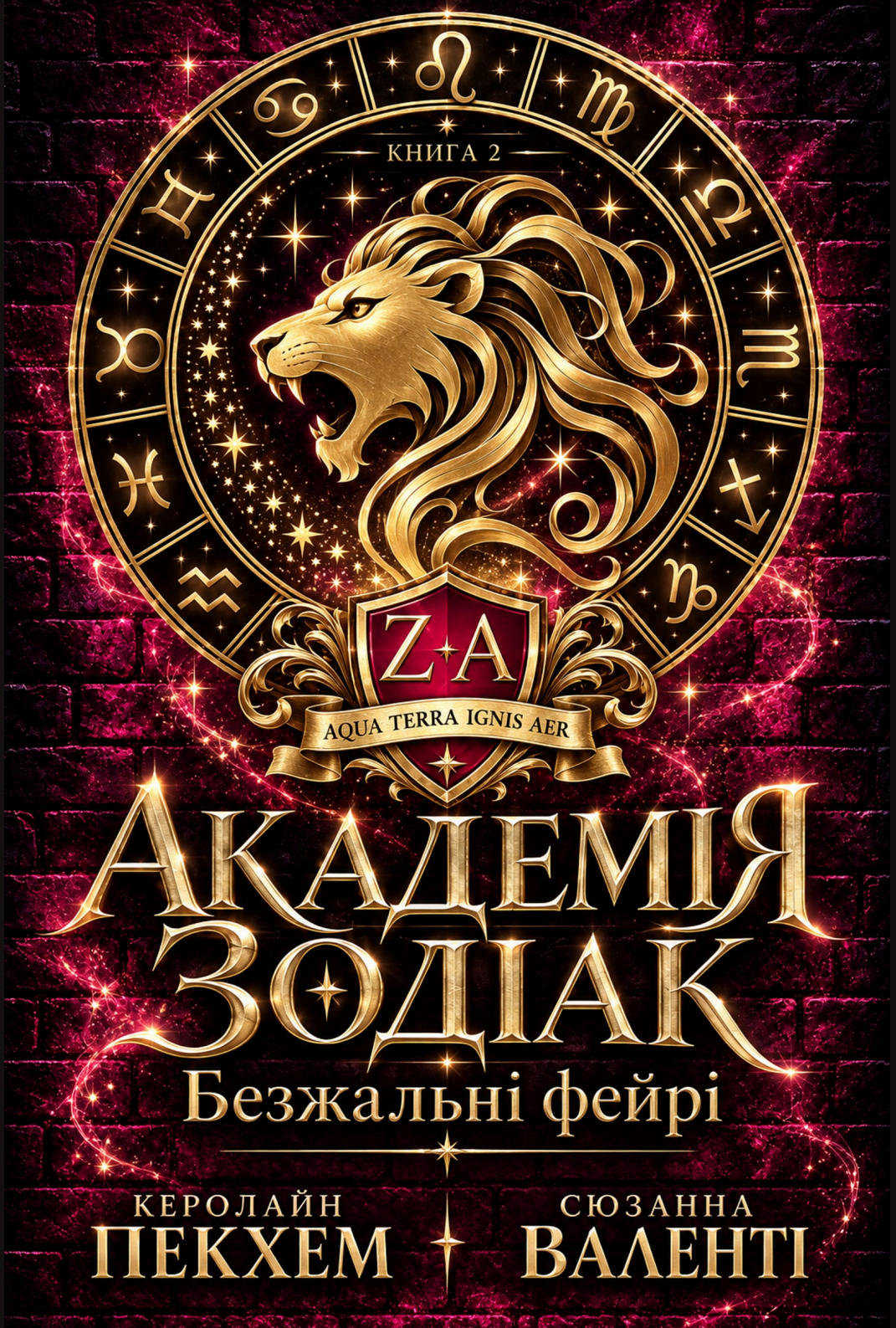

КНИГА 2
Z·A
AQUA TERRA IGNIS AER
Академія Зодіак
Безжальні фейрі
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Безжальні фейрі

Zodiac Academy: Ruthless Fae

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Ruthless Fae, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Калеб

У повітрі досі висів запах горілого тіла, він дер мені горло, і я насупився ще дужче. Мої загострені чуття вловлювали кожну краплю крові, пролиту цієї ночі, і я знову подумав: як таке взагалі могло статися посеред кампусу, коли довкола повно викладачів?

Я крокував Плакучим лісом, а обабіч мене йшли Макс і Сет. Ми мовчали, чекаючи, поки не будемо певні, що нас ніхто не чує, щоб обговорити, що сталося цієї ночі з близнючками Вега.

Між деревами густо висіла напруга, а темрява під кронами була майже непроглядна. Та ніхто з нас не викликав світла. Ми знали дорогу навіть у темряві й не хотіли, щоб хтось бодай випадково пішов за нами цієї ночі. Не після того, що щойно сталося. Не після того, що ми щойно зробили.

Я напружував слух, ловлячи бодай якийсь звук, що видав би наближення Даріуса. Відколи він вилетів із «Місячного дозвілля» й залишив нас самих розгрібати гнів Оріона біля басейну, його й сліду не було.

Моя губа скривилася, коли думки зачепилися за нашого професора Кардинальної магії. Відколи ми прийшли до цієї школи, ніхто не наважувався навіть зробити мені усне зауваження, а він щойно вліпив нам два тижні відпрацювань. Та за кого він себе має? Невже він не подумав, що скоро ми будемо його королями? Невже він настільки на нас розлютився, що готовий накликати на себе наш гнів?

Він зрозуміє, з ким зв'язався, щойно я закінчу цю академію. Я для нього більше, ніж Спадкоємець; я найсильніший вампір у Соларії, і щойно я вийду звідси, то в усьому стоятиму вище за нього.

Думки зачепилися за те, якою була Торі, коли він витяг її з басейну, і по спині в мене поповзла крижинка. Я не хотів про це думати. Не хотів згадувати, як надто повільно билося її серце, коли я прислухався до нього. Не хотів думати про те, як вона дивилася в підлогу, замість того щоб зухвало витріщатися на нас у відповідь.

Ми мусили їх зламати. Це треба було зробити.

Тоді чого ж я почуваюся таким лайном?

У лісі було холодно, і я покликав свою стихію вогню, щоб зігрітися. Полум'я лизало мої руки й ноги зсередини, але холодну яму в животі воно майже не проганяло.

Енергії лишалося мало. Я відчував, як колодязь сили в мені напружується, щоб підтримувати жар вогню. Треба було підживитися магією Торі, поки ми були на танцях. Але я знав, що інші щось для неї готують, і я просто… не став.

Я запустив руку у волосся, і пальці заплуталися в кучерях, ще більше їх розкуйовдивши.

Насправді вона сама була винна. Я ж намагався вмовити її піти з танців зі мною, поки нічого не сталося. Я зробив усе, що міг.

Ну-ну, кажи собі це й далі.

Сет щось крутив у руках, і я глянув туди: навколо його пальців був намотаний жмут чорно-синього волосся.

Він помітив мій погляд і самовдоволено всміхнувся, але я відвернувся, нічого не відповівши.

Він по-дружньому штовхнув мене плечем, але я його струсив. Перевертні й вампіри за натурою настільки різні, наскільки це взагалі можливо, коли йдеться про дотики. І хоч я звик

до того, що він постійно мене лапає, і зазвичай не був проти, коли я був напружений, витримувати це ставало важко. А після того, що ми щойно зробили, після мертвого тіла, що звідкись узялося, після того, як зник Даріус, і з моєю майже вичерпаною силою, я точно був напружений.

Краєм ока я бачив, як Сет дметься на мене, але мені було байдуже. Я трохи прискорив крок, ми звернули зі стежки й прослизнули між деревами до Королівської Нори.

Ми перетнули галявину, і на мить на нас упало місячне світло. Я глянув угору, майже певний, що краєм ока помітив тінь, яка пропливла під зорями.

Я з цікавістю роззирнувся: може, це Даріус летить над нами у формі дракона? Окрім невеличкого клаптя довкола місяця, небо затягли густі хмари, і навіть мій вампірський зір не міг розгледіти, чи щось рухається вгорі. Але це не означало, що його там нема. Куди б іще він подівся? Даріуса було нелегко розлютити, та коли він таки виходив із себе, його завжди тягло до перетворення, яке давало вихід люті. Форма дракона ідеально підходила для гніву, а він, як Лев, мав запальну вдачу, коли вже давав їй волю.

Інші не сповільнилися, поки я шукав у небі хоч якийсь знак четвертого Спадкоємця, але мені було байдуже, що вони мене залишать.

Мені була потрібна хвилинка без них, щоб подумати, що я скажу, коли ми дістанемося до Королівської Нори. Я знав, що те, що сталося цієї ночі, певною мірою було необхідне, але водночас мені це здавалося неправильним. Кодекс вампірів забороняв мені катувати своє Джерело, тож я не мав жодного стосунку до того, що вони зробили з Торі; я навіть не знав, що вони задумали, поки все вже не почалося. Та хоч я й міг заяви-

ти, що був лише свідком, я однаково почувався... якось паскудно.

Я зітхнув.

Певно знати, чи Даріус там, нагорі, чи ні, було неможливо, тож я покинув його шукати. Якщо він захоче нас бачити, то знає, де ми будемо.

Я наддав швидкості й помчав між велетенськими стовбурами, заглиблюючись у серце Плакучого лісу, аж поки не відчув, як магія торкнулася моєї шкіри.

Захисні чари, які ми поставили довкола цього місця, привітно пробіглися по моїй шкірі, коли я пройшов крізь них, обігнавши Макса й Сета й першим дістався до Нори.

Прадавній дуб, у якому ховалася Королівська Нора, здіймався наді мною, коли я підійшов до входу між його коренями. Колись давно хтось застосував до цього дерева могутню магію землі й створив місце, яке ми називали своїм прихистком. Нас чотирьох завжди тиснули, вимагаючи бездоганного образу, вимагаючи випромінювати силу й міць і привертати увагу кожного фейрі в кімнаті, тож цей куточок був єдиним місцем, яке ми могли назвати своїм і де могли по-справжньому бути собою.

Це був притулок і оаза посеред виру нашого життя, але вперше, скільки себе пам'ятаю, мені не хотілося туди заходити.

Величезні двері переді мною були сплетені з самої тканини кори й коріння велетенського дерева. Коли я простягнув до них руку, вони прийняли суть моєї магії, наче вітали давнього друга. Доступ сюди мали лише наймогутніші фейрі, тож у цих стінах ми могли бути вільними.

Я не став чекати на Сета й Макса, коли двері розчахнулися, впускаючи мене. Натомість я ступив на сходи, утворені з вну-

трішньої структури порожнистого стовбура, і почав підніматися. Дерев'яними стінами повзали фейські світлячки, що світилися синім і зеленим власними крихітними колодязями магії й освітлювали мені шлях.

Сходи вилися вгору, знову й знову закручуючись, аж поки я не дійшов до інших дверей, сплетених із живих лоз. Я торкнувся їх магією, і вони відгорнулися від входу, впускаючи мене, а вздовж стебел розпустилися білі квіти: їм подобалася сила, якою я їх живив.

У животі неприємно закрутило, коли я знову сягнув до своїх запасів, що танули, і я подумки вилаяв себе за те, що дозволив собі так виснажитися.

Я вивільнив ще трохи сили й розпалив вогонь у каміні, увійшовши до величезного будиночка на дереві, що панував серед високого гілля на верхівці дуба.

Силу вже створеного полум'я я використав, щоб легше було створити ще, і запалив лампи по всій кімнаті. Створити одне полум'я з іншого коштувало менше магії, ніж викликати його з нічого, але мене дратувало, що я до цього опустився.

Коли дерев'яні стіни тепло освітив вогонь, посеред кімнати проступив сірий кутовий диван. Праворуч від вітальні стояла драбина, що вела на верхній рівень, де на нас чекали ліжка, якщо ми вирішимо тут заночувати. Я розривався між бажанням так і зробити, щоб уникнути цікавості членів свого дому, і бажанням утекти від інших Спадкоємців. Я не міг пригадати, коли востаннє хотів їх уникати, але зараз мені не хотілося затримуватися в їхньому товаристві.

Від цієї думки в моїх вухах задзвеніли мамині слова. *Якщо ти зможеш любити інших Спадкоємців як братів, твоє життя буде набагато легшим, але так чи так, ви зв'язані разом. І в доброму, і в поганому ви єдині. Коли йдеться про дії групи, твої особисті*

почуття не мають значення. Ви одне ціле. І ви ніколи не повинні виявляти перед зовнішнім світом навіть найменшої слабкості. Дії кожного з вас є діями всіх вас. Ви стоїте разом. Якщо ви похитнетеся, впаде вся Соларія.

Коли напади німф дедалі частішали, я знав, що ці слова ще ніколи не були такими важливими, як зараз. Наше королівство кидало в хаос, воно балансувало на межі війни. Останнє, що нам було потрібно саме тепер, то це поява королівських спадкоємиць Вега. А проте ось вони, дві дівчини, здатні перевернути все, що ми знали про світ і в що вірили, відколи помер Дикий Король.

Я плюхнувся в єдине крісло в кімнаті. Щойно прийде Сет, він тулитиметься до кожного, хто сидітиме на дивані, а мені було не до цього.

Скориставшись хвилинкою самоти, я довго видихнув і провів рукою по обличчю.

Я все думав про той погляд, яким Торі подивилася на мене, коли я поцілував її в тій аудиторії. Моє серце підстрибнуло від хвилювання, коли вона мене не відштовхнула. І річ була не лише в тому, що я знав: мені не слід цього робити. Було в цих близнючках щось таке, що безмежно мене інтригувало.

Вони виросли підмінчатами в світі смертних, нічого не знаючи про фейрі чи про те, як улаштоване наше суспільство. А проте якимось чином вони знову й знову давали раду кожному випробуванню, що на них звалювалося. Наче їхнє право за народженням текло в їхній крові з усією лютістю самого Дикого Короля, хоч вони ніколи й не знали, що від них чекатимуть, що вони заявлять права на свою силу.

Якби вони виросли серед фейрі, я анітрохи не сумнівався, що вони вже утвердилися б вище за нас чотирьох. І, мабуть, ми б і не опиралися, якби так було завжди. Якби ніхто взагалі

не вважав їх мертвими, ми б ніколи й не розраховували правити без них. Але тепер вони були просто проблемою; дві могутні дівчини, які нічого не знають про наш світ і звичаї нашого народу.

Від них не можна було чекати, що вони нас поведуть. Вони ніяк не змогли б утримати нас разом перед лицем війни. Якщо вони заявлять права на те, що їм належить за народженням, для Соларії це буде катастрофа. Наші батьки мали рацію, вимагаючи, щоб ми їх звідси вигнали. Ми не могли дозволити їм закінчити Академію. Але те, що ми зробили цієї ночі...

— Чого це ти киснеш, Келе? — спитав Макс, неквапом заходячи до кімнати.

Я відкинувся на спинку й опустив руки від обличчя, щоб глянути на нього й Сета. Перевертень перетнув кімнату, дістав кілька банок пива з відра з льодом, створеним магією води так, що він ніколи не танув, і кинув одну мені на коліна. Я поставив банку на дерев'яну підлогу, не відкриваючи.

— Нічого, — буркнув я, зиркнувши на напівусмішку на Максовому обличчі. Він явно був задоволений тим, як минула ніч, і мені не хотілося з ним це розводити. Та й що я мав сказати? «Чудова робота сьогодні, хлопці, тільки тепер я почуваюся мудаком, і мені це не подобається...» *Чудовий спосіб видатися надутою стервою, Калебе*. Ні. Мабуть, краще прикусити язика, поки мене не попустить.

— Глянь, що я зробив, — сказав Сет, вишкірившись, і простягнув руку: він заплів волосся Дарсі в браслет і вдягнув його на зап'ясток.

— Це жесть, — захоплено сказав Макс.

Я закотив очі й нічого не відповів.

— Може, вона на помсту відріже тобі волосся, — буркнув я, зиркнувши на довгі горіхові пасма Сета.

— Без шансів. Я її зламав, і я не здивуюся, якщо зранку з'ясується, що вони обидві покинули академію, — самовпевнено заявив Сет, прокручуючи новий браслет на зап'ястку.

Макс гавкнув сміхом. — Вони мають вважати за щастя, що взагалі можуть піти звідси на своїх двох, — сказав він, хоч я в це й не повірив. Він завжди боровся з уявленням, що сирени від природи співчутливі, і ніколи не хотів визнавати, що страх і страждання інших засмучують його, коли він ними живиться. Але я знав, що засмучують. Він не міг сховати справжнього себе від мене чи інших Спадкоємців, хоч як старався. — Я на хвилину навіть подумав, що ми вбили Торі; ви бачили, якою нерухомою вона була, коли Оріон висмикнув її з басейну?

— Тобто ти був би собою задоволений, якби її вбив, так? — спитав я тихо, з погрозою в голосі. Я, може, й не завжди вірив у його маячню, але цього разу він був аж надто, бляха, задоволений собою через те, що ми зробили.

— Це б нам усе спростило, — сказав Макс із нахабною усмішкою.

Не встигнувши подумати, я вилетів із крісла й жбурнув його об стіну. Сет здивовано скрикнув, коли дерев'яна конструкція будиночка задрижала від сили нашого зіткнення. Макс вилаявся й замахнувся, цілячи мені в бік.

Я загарчав на нього: звір під моєю шкірою вирвався на поверхню, я втратив над собою контроль, і мої ікла видовжилися.

Я кинувся йому до шиї, і Макс ухилився, вхопивши мене рукою за обличчя й відпихаючи мої ікла від себе.

— Чорт забирай, Калебе, чого ти *такий злий*? — спитав він, і його очі здивовано розширилися, бо його дар сирени взявся до роботи, живлячись моїми емоціями й рештками моєї сили.

Я втратив контроль, коли він почав висмоктувати мілку калюжку моєї магії, мої м'язи налилися силою мого виду, і я вгатив йому кулаком в обличчя, аж його відкинуло вбік. Не давши йому оговтатися, я знову стрибнув на нього, і мої ікла глибоко вгризлися в плоть його шиї.

Макс вилаявся й завмер під вагою моєї сили: моя отрута знерухомила його магію, а я витягав її з нього в себе.

Я тримав його притиснутим до стіни й живився ним, забираючи набагато більше, ніж зазвичай брав у когось із друзів. Я не міг пригадати, коли востаннє брав силу в когось із них отак силоміць, але я був надто злий і надто порожній, щоб зупинитися.

— *Курва*! Тобі ще не досить? — гаркнув Макс, коли я так і не відпустив його.

Я низько загарчав, даючи йому зрозуміти, що не маю жодного наміру зупинятися.

Сет засміявся в мене за спиною, наче це був якийсь великий жарт, але не був настільки дурним, щоб підходити. — Трясця, Калебе, коли ти востаннє їв?

Гучний гуркіт сповістив про те, що на дах приземлився дракон, і весь будиночок здригнувся під його вагою.

За мить Даріус зістрибнув до нас крізь люк угорі, і я відштовхнув від себе Макса, нарешті його відпустивши.

Даріус ледве глянув на нас, проходячи кімнатою голий як мати народила, а за ним тягнувся сморід диму й вогню. Він відчинив важку скриню й витяг спортивні штани, щоб прикритися.

— Куди ти, в біса, подівся? — сердито спитав я, а Даріус і далі нас ігнорував: зайняв моє колишнє місце, а заразом і моє пиво.

— У тебе кров довкола рота, — сказав він, пропустивши моє запитання повз вуха, відкрив пляшку й осушив її до дна.

Я стер Максову кров із губи, злизав її з великого пальця, сів на місце найближче до Даріуса й уп'явся в нього поглядом.

Кілька довгих секунд він дивився на мене спідлоба, але я не відступав, тож урешті він відповів.

— Мені треба було політати, — сказав він, знизавши плечима. — Інакше я відкусив би Оріонові голову. Буквально.

Він досі здавався страшенно розлюченим, тож я припустив, що тут він каже правду. Усі знали: якщо дракон-перекидень по-справжньому на тебе розлютиться, він цілком може перетворитися й проковтнути тебе цілим. Не те щоб я часто бачив, як Даріус отак втрачає самовладання. Він виріс із таким батьком і на власній шкурі навчився тримати свій норов у вузді.

— А ти, часом, випадково нікого не підсмажив дорогою? — недбало спитав Сет у Даріуса, плюхнувшись поруч зі мною й гладячи мене по руці. Я знав, що він відчуває, як я досі накручений, і хоче мене втішити, наче я один із його зграї, але я не якийсь довбаний вовк, і зараз мені хотілося тільки простору.

— Звісно, ні, — зневажливо відповів Даріус, наче думав, що Сет пожартував.

— Ну, *хтось* таки підсмажив, — сказав Макс, сідаючи на інший край дивана й загоюючи рану на шиї, навіть не дивлячись на мене. — Коли ми виходили, просто біля «Місячного дозвілля» лежало тіло, засмажене до хрусткої скоринки.

— Серйозно? — спитав Даріус, переводячи погляд з одного на іншого, наче думав, що ми жартуємо.

— Чесно кажучи, я думав, що це ти, — сказав Сет, присуваючись до мене ближче й беручи мою руку у свою, наче це мало мене заспокоїти. — Як на мене, то був дуже схожий на драконячий вогонь, — додав він.

Я відштовхнув його від себе, і він тихенько заскиглив, а тоді вткнувся носом мені в шию.

— Відвали, Сете, — гаркнув я, знову відштовхнувши його, і відхилився, зиркнувши на той клятий браслет у нього на зап'ястку.

— Мені не подобається, коли ти сумний, — відповів він, знову тягнучись до мене, хоч мені явно було не до цього.

Я підвівся й рушив геть, ухопивши з відра з льодом ще одне пиво, аби лише мати привід відійти.

— Чого це ти сумний? — спитав мене Даріус, стежачи очима за кожним моїм рухом.

— Він не сумний, він, бляха, лютує, — буркнув Макс і роздратовано на мене зиркнув.

— Я думав, ми обговорюємо, як ти раптом зник саме тоді, коли когось спалили живцем? — огризнувся я, не даючи їм перевести розмову на мене.

— Я ж сказав, що літав, — гаркнув Даріус. — Чи ти тепер теж мені не віриш?

— А хто тобі не вірить? — невинно спитав Сет, хоч сам щойно сказав, що думав, ніби Даріус когось убив.

— Він про Оріона. Злиться, що його дружок вліпив нам відпрацювання, — пояснив Макс.

— Він мені не *дружок*, — сказав Даріус. — Він клятий лицемір.

— Ну, як на мене, відпрацювання це, мабуть, найменше, чого нам слід було чекати після того, як ми мало не вбили Торі, — буркнув я. Я досі злився на Оріона, що той насмілився нас покарати, але, певно, міг це проковтнути з огляду на те, що ми мало не накоїли.

— Щось я не бачив, щоб ти багато робив, — відповів Макс. — Власне, якби не Кодекс, за яким ти ховаєшся, я б подумав, що

ти, може, у цьому й не з нами. Ти навіть не допомагав із підготовкою.

— Ну, якщо отаке треба робити, щоб зберегти наше становище, то, може, мені й не подобається бути частиною цього, — заперечив я. Щойно ці слова зірвалися з моїх губ, я пошкодував про них. Вони втрьох дивилися на мене так, ніби в мене щойно виросла друга голова.

Даріус підвівся й рушив до мене, а його очі звузилися до золотих зміїних щілин, бо його Орден намагався прорватися з-під шкіри.

— Ти думаєш, мені сподобалося це робити? — вимогливо спитав він. — Думаєш, я хочу тероризувати людей і полювати на їхні найгірші страхи? Думаєш, я не розумію, ким мене це робить? *Ким* саме мене це робить?

Я розправив плечі, витримуючи його погляд. Не слід було цього казати, але слова вже прозвучали, і я не збирався, як клятий боягуз, дозволити змусити себе забрати їх назад.

— Скільки разів ми сиділи в цій кімнаті й обговорювали все, що нам не подобається в тому, як правлять наші батьки? — прошипів я. — А при першому ж справжньому випробуванні наших прав ми схиляємося перед їхніми методами.

— У нас немає вибору, — сказав Даріус. — Німфи вже підбираються ближче, а Веги повернулися ледве кілька тижнів тому. Вони відчувають слабкість у повітрі. Якщо ці дівчата займуть трон, нам усім гаплик.

— Я не кажу, що ми не повинні їх позбутися, — сердито сказав я. — Але я *таки* кажу, що, як на мене, ставати твоїм батьком для цього не варто.

Від моїх слів в очах Даріуса спалахнула лють, але перш ніж він устиг на мене кинутися, я метнувся через кімнату й вистрибнув у вікно.

З моєю вампірською швидкістю я подолав пів Плакучого лісу, перш ніж узагалі подумав про те, щоб сповільнитися.

Я не хотів зараз бути поруч з іншими Спадкоємцями. Чорт, я навіть не був певен, що хочу бути поруч сам із собою.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/ruthless-fae/